

i Stutteriets Bestyrelse, saaledes som omtalt af Udvalgets ærede Ordfører. Jeg skal imidlertid ikke brøle længere ved den tidligere Tilstand, men holde mig til Stutteriet, saaledes som det bestaaer her i Landet siden Loven af 23de Januar 1862. Der blev ved denne Lov paa en Maade grundlagt et nyt Stutteri; men man var inde paa Forsøgene, og det var rede kun ganske faa Aar, før man ved Loven af 3die Mai 1867 igjen kom ind paa noget Nyt. Ved den nævnte Lov af 3die Mai 1867 troer jeg, at man kom ind paa en fornuftig Bet. Der havde man stillet det klart for sig, hvad man vilde — om det Maal, man har stillet sig, er opnaaeligt, skal jeg ikke tillade mig her at udtale nogen Mening om; men det forekommer mig, at det var i høj Grad fortjenstligt, at man nu engang vidste, hvad man vilde — og saa urbad den daværende Indenrigsminister sig Repræsentationens Hjælp til at fortsætte dette Forsøg. Forslaget til Loven af 3die Mai 1867 lyder i § 2 saaledes: „Til Lønninger og samtlige øvrige Udgifter ved Stamstutteriet udredes foruden, hvad der indkommer ved For salg af Heste, Udbytte af Avlingen, Bedækningspenge m. m., i de 10 første Aar et Beløb af indtil 10,000 Rd. aarligt af Statskassen.“ Dette var Ministerens Begjæring; han begjærte 10,000 Rd. aarlig og begjærte 10 Aar til at arbejde i den Retning, han havde angivet, for Landets Hesteavl. Lovforslaget gik i et Udvalg. Udvalget fraraadede dette Thing at vedtage det. Fleertallet udtaler sig derom saaledes: „Naar Fleertallet desuagtet ikke tilraader Thinget at forkaste nærværende Lovforslag, men ifkun at indskrænke Bevillingen af de forlangte 10,000 Rd. aarligt til den 1ste April 1869, saa er det væsentligst, fordi Forkastelsen af Lovforslaget ikke vil medføre Ophævelsen af de Paragraffer i Loven af 23de Januar 1862, hvori Stutteriets Væstaaen finder sin Lovhjemmel, og altsaa ikke umiddelbart føre til Stutteriets Nedlæggelse. Derimod vil en Bestemmelse i Lovudkastet om, at Bevillingen ifkun gives indtil 1ste April 1869, medføre, saafremt Udcastet bliver til Lov, at Rigsdagen til den Tid uimodsigeligt kan bevirke Stutteriets Nedlæggelse blot ved at nægte at fornye Bevillingen.“ Det

var denne Bet, som Rigsdagen dengang fandt det rigtigt at gaae. Det forekommer mig nu, at naar man vilde votere for Udvalgets Fleertals Indstilling med den Tanke, naar den 1ste April 1869 kom, saa at nægte enhver Bevilling til Stutteriet, havde man gjort rigtigere i at stemme imod Regjeringens Lovforslag og afgjøre Spørgsmaalet dengang; men jeg indrømmer, at der var Omstændigheder tilstede, som gjøre mig det forstaaeligt, at Rigsdagen ikke gik ind derpaa. Men saa kom Finantsloven for 1869—70 under Forhandling, og der gav Rigsdagen igjen efter for den daværende Indenrigsministers indstændige og indtrængende Opfordring og bevilgede Tilskudet til Stamstutteriet for indværende Finantsaar. At den nærværende Indenrigsminister paa Finantsloven er fremkommen med en fornyet Begjæring om en Bevilling til Stutteriet, troer jeg, at Thinget vil finde ganske i sin Orden. Han kunde, finder jeg, ikke gjøre Andet; selv om han havde en heel anden Anskuelse af, hvad der burde gjøres til Hesteavlens Fremme, troer jeg ikke, at han burde være fremkommen med et Lovforslag om Stutteriets Nedlæggelse allerede i denne Sæssion; han burde ikke, fordi hans personlige Anskuelse maaskee — jeg siger ikke, at det er Tilfældet — gik i en anden Retning end den tidligere Indenrigsministers, have søgt nu at faae sat denne sin Anskuelse igjennem, men burde tværtimod, naar han var af en anden Mening end hans Forzanger, gjøre Sagen til Gjenstand for en nøiagtig Undersøgelse og Prøvelse; han burde ialfald først i næste Sæssion fremkomme med sit Forslag og burde endnu i nærværende Sæssion begjære Bevillingen til Stutteriet af Rigsdagen. Men naar nu Forlangendet om de 10,000 Rd. til Stutteriet for det kommende Aar bliver nægtet af Rigsdagen, hvorledes er saa Stillingen? Det er blevet fremhævet idag af flere Talere, men jeg maa komme tilbage dertil: Hvad vil Rigsdagen, at Ministeren i saa Tilfælde skal gjøre? Indenrigsministeren staaer da med en Lov, som siger, at der skal bestaae et Stutteri, han staaer med Stutmester, med Medhjælpere, med Dyrlæger, med Veridere og hvad de ansatte Bestillingsmænd nu hebde — og han staaer endvidere med en Gaard,